

L'expressivitat de l'actriu francesa se suma als 82 músics de l'OBC i a un centenar de veus

Impactant Joana d'Arc amb la força de Cotillard

JAVIER PÉREZ SENZ | 19/11/2012 00:00

Joana d'Arc va ser interpretada amb sobrietat per Marion Cotillard. / MAY ZIRCUS

Aquest cap de setmana l'OBC s'ha apuntat un dels triomfs més grans de la seva història artística moderna amb una rotunda, impactant i musicalment superba versió de l'oratori *Joana d'Arc a la foguera*, del compositor suís Arthur Honegger. La presència de l'actriu francesa Marion Cotillard en el paper protagonista ha estat, sens dubte, el gran esfer mediatíic d'aquesta ambiciosa i arriscada proposta. Aquesta obra mestra amb prou feines es programa, i és una llàstima, perquè la seva estrena escènica al Liceu el 1954 amb Ingrid Bergman i la direcció de Roberto Rosellini va marcar època. L'obra no ha defraudat les expectatives, perquè, lluny de qualsevol actitud pròpia de les dives, Cotillard ha sabut donar vida a l'heroïna francesa des de l'austeritat, la concentració i la força interior, amb una dicció clara i una precisa utilització dels recursos expressius més persuasius.

El llibret de *Joana d'Arc a la foguera*, signat pel poeta i dramaturg francès Paul Claudel, és una absoluta meravella: combina lirisme, dramatisme i farsa en un gènere dramàtic i musical que clava les seves arrels en la tragèdia grega i el misteri medieval, la qual cosa atorga una llum especial i una intensitat espiritual a la figura de Joana d'Arc: Cotillard fa seva aquesta espiritualitat per transmetre, amb una singular força expressiva, tot el fervor, la determinació i la indòmita joventut de la llegendària heroïna.

Angoixa i força interior

La magistral direcció musical de Marc Soustrot assegura no només l'angoixant tensió del procés inquisitorial contra Joana d'Arc, sinó també la força interior dels personatges, plasmats en una atmosfera musical de sorprenents colors i troballes tímbriques. Honegger aconsegueix un equilibri perfecte entre text parlat, expressió coral i relleu orquestral, i ho fa desplegant la més fascinant imaginació sonora amb l'ús d'insòlites pinzellades folklòriques i un arsenal instrumental amb notables intervencions de saxofons i un instrument tan singular com les ones Martenot.

A l'atenta, rica i colorista resposta de l'OBC, cal sumar la cuidada gamma de recursos expressius exhibits pels cors Lieder Càmera, Madrigal i Vivaldi, i l'excel·lent actuació de l'actor Xavier Gallais (Fra Domènec), de presència inquietant. De fet, cal destacar el gran treball d'equip de cantants i actors, des de la versatilitat i l'eficàcia del tenor Yann Beuron, del baix Eric Martin-Bonnet i dels actors Pep Planas i Carles Romero Vidal, fins a la bona línia musical de les sopranos Maria Hinojosa i Marta Almajano i la contralt Aude Extrémo. La concentració musical i la foscor de la sala, amb un escenari tènueament il·luminat (haurien de fer-ho sempre així) van afavorir la creació d'un clima dramàtic d'un impacte extraordinari que el públic va premiar amb aplaudiments entusiastes.